

28601, II, C, g. 04/11 872
126 80/100

MARIJA POMOČNICA

na

Brezjah

in

čudne dogodbe na tem kraji.

V Ljubljani, 1873.

Natisnila Ign. pl. Kleinmayr in Fed. Bamberg v Ljubljani.
Založil Simon Triplot na Brezjah.

28601 X C. J. 10/10/85

MARLA POMOCNICA

Brezja

Enine bogosno na tem kraj

Ljubljani 1873.

IN=030007636

Brezje je čedna vas kake tri ure hodá nad Kranjem pri belaški cesti blizo Otoka na Gorenskem, proti sternim mejnim goram kranjske in koroške dežele. Tù je na ravnem polji med sadnim drevjem cerkvice svetega Vida, podružnica mošniške duhovnije v radolškem okraji. V tej cerkvi je v desnem stranskem oltarji v obokani kapelici prav lepa na platno zmalana podoba **Marije Pomočnice**, ktero je s kapelico vred zmalal sloveči kranjski malar Leopold Lajer. Ljudje pripovedujejo, da je bil ta malar zavaljo ponarejenih bankovcev na več let v ječo obsojen; v ječi pa zaupljivo moli k Mariji in jo prosi, da bi ga rešila iz ječe, in obljubi, če se mu spolni ta želja, da bode kapelico pri Mariji Pomočnici na Brezjah lepo zmalal. To se tudi 1814. leta zgodi, kakor se vidi v tej kapelici na malarjevem podpisu. — Spredej na kapeličnem oboku so

zapisane besede iz Salomonovih pripovedi: „Blagor človeku, kateri vsaki dan pri mojih vratih čuje! — In res! te pomenljive besede se vedno od dne do dne spolnujejo na tem svetem kraju. Veliko, veliko ljudi iz bližnjih in daljnih krajev je že prišlo in še vedno prihaja k Mariji Pomočnici na Brezje, kar je 22. kimovca 1865. leta neka deklica tù zadobila čudno pomoč. Tudi pozneje je pri tej mili podobi mnogo ljudi zadobilo več milosti, kakor se sploh pripoveduje od hiše do hiše po Gorenskem in še dalje in je bilo že tudi popisano v ljubljanskem katoliškem listu, v „Zgodnji Danici“ 1864. leta.

Po teh ljudskih pripovedkah in po imenovanih spisih v „Zgodnji Danici“ je tukaj v teh bukvicah ob kratkem popisano, kar se je do sedaj čudnega zgodilo pri Mariji Pomočnici na Brezjah. Akoravno so pa te dogodbe med ljudmi že popolnoma vtrjene in resnične, vendar pisavec teh bukvic po določitvi svete cerkve (n. pr. sv. splošnj. inkviz. l. 1625. in 1624., pap. Urbana VIII l. 1634. in 1641.) očitno spoznava, da, kar piše tukaj od posebnih milosti in čudežev, ima, se vé da, dokler jih cerkev ne potrdi, le človeško veljavo.

Te čudne dogodbe pri Mariji Pomočnici na Brezjah pa pripovedujejo osebe, ki so tu zabile milost, same tako-le:

1. „Jaz Mica T, doma v Begnjah na Gorenskem, rojena 28. svečana 1846., sem lešala 12 tednev bolna; huda božjast me je lomila, in sicer tako, da se mi desna noga v kolenu popolnoma sključi, da se v kolenu nič ne vdá in je od kolena naprej vsa mrtva. Po bolezni hodim še šestnajst tednov po bergljah in med tem časom vedno rabim zdravila. Potem se mi dvakrat zaporedoma sanja, da grem v cerkev k Mariji Pomočnici na Brezje o bergljah, iz cerkve pa brez bergelj. Po svetem Matevži ta dan, to je 22. kimovca 1863. leta, grem res k Mariji Pomočnici na Brezje. Po sveti maši ostanem še v cerkvi in Marijo prosim, da bi se spolnile moje sanje. Marija me je uslišala; šla sem brez bergelj domu.“

2. „Jaz Mica J . . ., rojena 28. grudna 1841. leta v Zgošah, v begunjski fari, sem o svetem Jurji 1855. leta na desni nogi pred ko ne strahú zbolela. Od tistega časa mi je bo-lezen nogo tako skrivila, da je bila peta spre-daj, prsti pa zadaj, kar vé vsa begunjska oko-

lica. Tako sem reva hodila o bergljah. Slišim pa, da je osemnajst let stara deklica, Mica T iz Begenj, ki je že tudi en čas hodila o bergljah in je v torek pred sopraznikom Marije Device milostive za rešenje jetnikov 1863. leta v kapelici na Brezjah popustila svoje berglje. To žene tudi mene tje k Mariji Pomočnici v sladkem zaupanji, da bodem tudi jaz pri Mariji sprosila zdravja. Naprosim tedaj begunjskega gospoda kaplana Blaža, da bi 2. vinotoka 1863. leta tam maševali, kar mi tudi obljubijo. Jaz pa grem že zvečer poprej tje, ker imam svojo teto tam, in prenočim pri njej. Do treh po polnoči spim, potem pa več ne morem. Vstanem, se napravim, grem k cerkveniku in ga prosim, da naj mi odpre cerkev. Ko pridem v cerkev, grem brž v kapelico in pokleknem pred oltar Marije Pomočnice ter jo goreče prosim, naj bi ona, ako je k mojemu zveličanju, tudi moje berglje k sebi vzela, namreč med tiste, ki so že visele na steni od poprejšne deklice. Po dokončani molitvi grem trikrat po kolenih okrog oltarja in molim, potlej pa zopet pokleknem pred oltar, in glej, tù čutim, kakor bi mi kdo nogo z oljem mazal brez vseh bolečin. Noga se začne pola-

goma stegovati, in jaz na enkrat stopim nánjo. Kdo li more popisati to moje veselje, pa tudi strah in grozo, ki sem ju ta čas občutila! — Proti dnevu začnejo ljudje prihajati v cerkev, in tudi gospod kaplan pridejo. Ko jaz ljudem povem, da že hodim, in jih tega s hojo tudi prepričam, strahú vsi zavpijejo in hité pravít to duhovnemu gospodu. Gospod kaplan pa mi rečejo, da naj Marije nikdar ne pozabim, da naj se ji vselej priporočujem in jo prav prisrčno ljubim. Obljubim jim to in spolnovala bom vedno to obljubo.“

3. „Jaz Neža T, rojena P, iz Mošenj, sem imela celih šest let za ušesom hudo bulo, ktera me je posebno o deževji zeló, zeló bolela in je bila že toliko zrastle, da je skoraj nisem mogla več z ruto pokrivati. Sprvega oprašujem več zdravnikov in rabim tudi zdravila, pa mi vse nič ne pomaga; toraj pustim vse in se popolnoma vdam v božjo voljo, ker prav gotovo mislim, da bom mogla kmalu umreti, vzlasti, ker so mi zdravniki rekli, da bom umrla, če mi to bulo prerežejo. Zvedila pa sem, da je neka deklica čudno ozdravela, ker je prišla k Mariji Pomočnici na Brezje. Tudi jaz hodim prav zaupljivo na Brezje in prav goreče prosim Ma-

rijo, da bi tudi meni pri Bogu zadobila ljubo zdravje. Na vseh svetnikov dan zvečer 1863. leta čutim posebno hude bolečine za ušesom, da ne morem spati. Vstanem tedaj in se usedem k peči; bula se predére, bolečina neha, in v kratkem sem popolnoma zdrava, tako da se sedaj skoraj ne pozná, kje je bila bolečina.“

4. „Jaz Mica M....., S..... iz Smokuča v brezniški fari, sem bila stara 21 let, ko me je jelo hudo po glavi trgati in metati. Le nektare jedí in prav malo sem smela vživati; enkrat cel teden nisom nič jedla, ne pila, ne spregovorila, pa sem vendar vse dobro čutila.

V takem revnem stanu preživim sedem let; kar mi bolezen konča še desno roko. V rami je ne morem vzdigniti, prsti se zakrivate v dlan, kakor bi pod njimi kaj držala. Tako skrčena roka se sključi v zapestji in se nagne na lakot proti komolcu. Pa tudi v komolcu se skrči in postane trda, da morem le z levico kaj malega storiti, sicer pa jo noč in dan nosim na prsih. Čez leto pa mi bolezen sključi še tri prste na levici, da si sirota ne morem kar nič pomagati; ne morem ne sama jesti in se ne oblačiti. V takem žalostnem stanu živim zopet sedem let.

Slišim pa, kaj se godí na Brezjah, se izročim Bogú in Mariji ter grem 5. listopada 1863. leta doli k Mariji Pomočnici. Prosim pa Marijo naj pred samo to, da bi jaz reva vsaj toliko ozdravela, da bi mogla gibati le še dva prsta na desnici, da bi si sama pomagala, kedar jem ali kedar se napravljam, in da bi smela uživati vse jedí od kraja. Pristavim pa tudi, če je moji duši k zveličanju, da bi rada popolnoma ozdravela. — Pri prvi sveti maši ne čutim nič posebnega; o darovanji pri drugi sveti maši pa se mi začne roka tresti in me nekoliko boleti, kar se godi do povzdigovanja. Po povzdigovanji se roka začenja sama od sebe potezati in razklepati med najhujšimi bolečinami, tako da mi slabo prihaja. Kar počí v komolcu, roka se za pestjo in v komolcu ob enem zravna ter omahne po životu in tudi se začne gibati. Pri tretji sveti maši sem že roko brez levece vzdignila in v naročje položila; pri zadnjem evangeliji te svete maše pa se čez sedem let zopet pokrižam z desno roko. “ —

Toliko se je zgodilo na tem kraju očitno. Koliko britkih solzá pa je bilo tú že na skrivnem obrisanih in koliko žalostnih src razvese-

ljenih in vsakoršnih dobrot in milost zadobljenih, bi se moglo le zvediti, ako bi bilo mogoče, da bi vprašali vse, ki so bili že tukaj pri Mariji Pomočnici in so k nji zaupljivo in pobožno molili.

Nekdo pripoveduje:

„Oblaki so mi dušo krili,
 Nevihta vjela je srcé,
 Hudobni viri v mé so lili,
 Protilo mi je vse gorjé --
 V nesreči ti pa sem Devico
 Prisrčno prosil za pomoč,
 Sem upal v blago Pomočnico,
 Zvedrila da mi bode noč.
 Na enkrat, glej! se mi posveti,
 Prečudna luč mi gré v srcé;
 Zbeži mi strašno vse gorjé.
 Odkrije se mi v zarji zlati
 Devica mila, nje obraz,
 In dano mi je prav spoznati
 Premili njeni ta-le glas:
 „Lej, hude vse ognjene strele
 So bile v té obrnjene,
 Prestrašno bile te zadele,
 Ti strle vero, upanje.
 Prositi nisem jaz nehala,
 Da rešim te nesreče té,
 Da milost božja prisijala
 Ti v revno zopet bi srcé.“

In res mi dušo zdaj ogreva
 Device mile rajski žar;
 In srce moje ji prepeva
 Hvaležno slavo in srčni dar.“

Kdo drugi pripoveduje :

„Ves zbehan že in ves omamljen
 Sem hodil vso nevarno pot,
 S pogledom milim pak izdramljen
 In rešen bil sem grešnih zmot.
 Mi zginile so grešne tveze,
 Razdrle se hudobne zveze,
 In klil mi je, ko ne popred,
 Otroške vere sladki cvet.
 Rumeno solnce prisijalo
 Mi lepo tako nikol' še ni,
 Srce mi sladko je navdalo,
 Znovilo mi je vse moči.
 Zavest je prava se zbudila,
 S prežlahtnim duhom me polnila.
 Pomladni raj mi zdaj cvetè,
 Življenje novo v meni je.“

17. kimovca 1866. l. je pri Mariji Pomočnici
 na Brezjah zadobila zdravje 10 let stara deklica
 Marica G iz Dobropolj, kar pripoveduje
 tako-le :

„Bolezen v udih sem imela,
Ki húdo je lomila mè,
Da mogla bodem še hoditi,
Zgubila že sem upanje.

Je tednov osemnajst minulo,
Odrekle kar so mi noge,
Zelene trate in cvetice
Le žalost bile so zame.

Pa mati so me tolažili,
Da bom hodila še lahko,
V Boga naj trdno le zaupam,
Podelil mi še zdravje bo. —

Na božjo pot, na Brezje mile,
Mariji me obljubijo,
Da ona zdravje je bolnikov,
Prigodbe mnoge kažejo.

Prisrčno bila sem vesela,
Ko prišel je željeni čas,
Da sem na Brezje se peljala,
Premili vidila obraz.

Tù sem molila in prosila,
Mariji zročevala se,
Da tudi meni dá naj milost,
Ki drugim toliko je dajè.

In glej! že čutim moč prečudno
Ki vtrja slabe mi nogé;
Pri materi vesela vstanem,
Veselja točive solzé, —

In bolj ko nekdam tekam zdrava,
Hoditi v cerkev mi slast,
In vsaki dan za milost tako
Bogu, Mariji pojem čast.“

Molitev
svetega Germana, carigrajskega patriarha,
k Mariji Devici,
kristjanov pomočnici.

O moja kraljica, Ti si moja edina tolažba, dana od samega Boga. Ti si nebeška rosa, ki ogenj mojega trpljenja gasi! Ti si luč moje duše, kedar jo temota pokrije! Ti si moja vodnica na poti tega življenja! Ti si moja luč v slabostih, Ti moje bogastvo v moji revščini, Ti si zdravilo mojih ran, Ti moja tolažba, kedar žalosti jokam! Ti si upanje mojega zveličanja!

O! usliši tedaj moje prošnje, imej usmiljenje z menoj, kakoršno se spodobi materi božji, ktera ljudi tako neskončno ljubi! Zadobi mi, kar prosim, ker si naša branivka in naše veselje! Stori, da bodem vreden, kedaj tistega veselja deležen postati, ki ga Ti zdaj v nebesih uživaš! O stori, da v nebesa pridem!

O Marija, Ti si mogočna zadosti, da grešnike rešiš, in Ti ne potrebuješ, da bi se tebi kdo posebno priporočal, ker si Ti mati božja! Amen.

Molitev k Mariji Pomagaj.

① Ti visoka nebeška kraljica in mati usmiljenja! Ti, ki se imenuješ Marija Pomagaj, glej me tukaj na kolenih pred tronom Tvoje milosti, kjer je na Tvojo prošnjo že toliko in toliko ljudi velike gnade sprejelo; kjer si Ti sprosila žalostnim tolažbo, potrebnim pomoč, malosrčnim potrjenje, bolnikom zdravje, grešnikom milostljivo odpuščanje grehov. O preblaga devica! ko bi Te pač jaz mogel ljubiti z ljubeznijo vseh tistih, kateri so Te na zemlji molili, kako bi jaz potem hotel Tvojega božjega sina častiti in hvaliti! O ko bi mogel noč in dan svoje roke k Tvojemu božjemu sinu in k Tebi povzdigovati in zavoljo svojih grehov grenke solze ped Taboj točiti! Potem vem, o Marija! da bi mi Ti svoje mogočne priprošnje ne odrekla, in tudi Tvoj preljubi sin bi mojega potrtega srca ne zavrgel. Pa če mi ravno to ni mogoče, vendar močno zaupam, da bom na Tvojo prošnjo, o Marija Pomagaj! rešen nadlog in težav, katere teže mojo dušo in telo. Daj, o Marija Pomagaj! da moje veliko trdno zaupanje ne bo osramoteno.

Spomni se, o mila Devica, da še ni bilo nikdar na svetu slišati, da bi bil kdo zapuščen, kdor je s pravim zaupanjem pri Tebi pribežališča iskal! Sprosi tedaj tudi meni pri svojem sinu pomoč v moji potrebi, tolažbo v mojem terpljenji in mir in pokoj mojemu sercu. Amen.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000320673

008155 8

Pomagal